

25 ועד שברגעים האחרונים של הגלות נעשה "ויחי
26 יעקב בארץ מצרים", ש"ודוד עבדי נשיא" – "נשיא"
27 ר"ת ניצוצו של יעקב אבינו⁹⁹ – עומד באופן ד"ויחי",
28 ותיכף ומיד גואל את כל בני מהגלות בגאולה
29 האמיתית והשלימה.

30 יא. מזה מובן ההוראה בנוגע לפועל:
31 בעמדינו בשבת פ' ויגש, ברגעים האחרונים של
32 הגלות, ובשנת הארבעים – צריך להיות הוספה אצל
33 כאו"א בהעבודה ד"ויגש", ובפרט (בתור) הכנה
34 לשלימות ההגשה והאחדות דיהודה ויוסף בגאולה
35 העתידה.

36 ובפשטות: להוסיף באהבת ואחדות ישראל,
37 והוספה בפועל – נוסף על המחשבה, בדיבור ובמעשה
38 בפועל, והמעשה הוא העיקר, ע"י ההתקרבות
39 וההתאספות עם עוד יהודים, שזהו (התאחדותם) טובה
40 בשבילם והסביבה, עאכו"כ בשעה שמדברים דבר שיש
41 בו תועלת בשבילם ולאחרים,

42 וכפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁰⁰, שבשעה ששני
43 יהודים נפגשים צריך לצאת מזה טובה ליהודי שלישי,
44 ועאכו"כ לשניים אלו. ע"ד כמו שהי' ב"ויגש" יהודה
45 אל יוסף, שנוסף להתועלת בזה בכדי להציל את בנימין
46 (יהודי שלישי), הרי בעצם הפגישה היתה התועלת
47 והאחדות דיהודה ויוסף, ודכל השבטים.

48 וכך גם – צריכה לבוא הוספה בהעבודה ד"ויגש"
49 בכל העולם – ע"י הפצת התורה והיהדות, והפצת
50 המעיינות חוצה, מעיינות דפנימיות התורה דרבתינו
51 נשיאינו, עד "עבדי דוד נשיא", תורתו של משיח,

52 עד שמפציצים בכל העולם את ההכרה בה' אחד,
53 "וידעו הגוים כי אני ה'".

54 יב. ובפרטיות יותר:
55 בכללות נחלקים בני' לשני סוגים¹⁰¹ ד"יששכר"
56 ו"זבולון"¹⁰² – יושבי אוהל ובעלי עסק, מארי תורה
57 ומארי עובדין טבין, אלו שעיקר ענינים הוא לימוד
58 התורה (יוסף), ואלו שעיקר ענינם הוא מעשה
59 המצוות, גמילות חסדים וצדקה (יהודה).

1 ומוכן, שאז צריך להיות עוד יותר הדגשה גם על
2 הענין ד"ויגש", "והיו לאחדים גו'" – האחדות בין
3 בני', והמשכת אחדותו ית' בכל העולם, באופן
4 ש"ידעו הגוים כי אני ה'", ובפרט – ע"י ההפצה בין
5 אוה"ע הז' מצוות בני נח (כפס"ד הרמב"ם⁹⁴).

6 בכל זה ניתוסף עוד יותר – בעמדנו בשנת
7 הארבעים מהסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו
8 (תש"י-תש"נ), כשנעשה "נתן ה' לכם לב לדעת ועינים
9 לראות ואזנים לשמוע", "קאי איניש אדעתי דרבי"⁹⁵
10 – בכל העינים דרבנו נשיא דורנו:

11 "ויגש אליו יהודה" הי' בשנת הארבעים דיוסף⁹⁶
12 וי"ל ע"ד הרמז ש"יכנסו דברי באזניך" (שיהודה אמר
13 ליוסף) הוא ע"ד הענין ד"קאי איניש אדעתי דרבי"
14 שנעשה בשנת הארבעים – אז נעשה הכניסה בשלימות
15 ד"דברי באזניך", בכדי שיהי' האחדות (ויגש)
16 בשלימותה, כנ"ל.

17 מזה מובן גם בנדו"ד, שבשנת הארבעים דהסך-
18 הכל דעבודתו דיוסף שבדורנו (בשעת הסתלקותו⁹⁷) –
19 נעשה "ויגש", "יכנסו דברי באזניך", וזה נתן כח
20 מיוחד לכך שכל בני' יעמדו בהתקרבות ובאחדות, וגם
21 – להמשיך אחדותו ית' בכל העולם, כך שנעשה הכנה
22 שלימה ל"והיו לאחדים גו' ומלך אחד יהי' לכולם גו'
23 (דוד מלכא משיחא) ועבדי דוד מלך עליהם גו'" עד
24 "ודוד עבדי נשיא להם לעולם"⁹⁸.

(94) הל' מלכים ספ"ח.

(95) תבוא כט, ג. ע"ז ה, ריש ע"ב. וראה בנדו"ד – קונטרס משיחת ש"פ בא תשמ"ט.

(96) כי בעת מכירתו הי' יוסף בן שבע עשרה שנה (וישב לו, ב), ויעקב בא למצרים כ"ב שנה לאחר מכירת יוסף (פרש"י וישב לו, כד) – נמצא ש"ויגש" (שהי' לפני ביאת יעקב למצרים) הי' בשנת הארבעים של יוסף.

(97) ראה אגה"ק בתניא סכ"ד-כח: כל מעשיו ותורתו ועבודתו (של הצדיק) אשר עבד כל ימי חייו מתגלה ומאיר למטה כו'.

(98) ומה שנאמר ב' פעמים, "עבדי דוד מלך עליהם" ואח"כ "דוד עבדי נשיא להם לעולם" – אולי יש לומר, שזה קאי על ב' התקופות לע"ל: תקופה ראשונה – "עבדי דוד מלך עליהם" ויפעול עליהם ש"לא יטמאו עוד גו' ובמשפטי ילכו וחוקותי ישמרו ועשו אותם, וישבו על הארץ גו'"; ולאחרי זה נעשה שלימות נעלית יותר (שלימות בקדושה עצמה) – "דוד עבדי נשיא להם לעולם", "וכרתי להם ברית שלום גו' והרביתי אותם ונתתי את מקדשי בתוכם לעולם גו'", עד שזה יפעול בכל העולם – "וידעו הגוים כי אני ה' גו'".

ויש לומר, שמעין ב' דרגות אלו ישנם גם בסוף זמן הגלות ותחלת הגאולה – כמובאר ברמב"ם (הל' מלכים ספ"א): "יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו כו' ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמות ה' (ע"ד הפעולה ד"משפטי ילכו גו'") – הרי זה בחזקת שהוא משיח"; ואח"כ – "אם עשה והצליח ובנה מקדש במקומו כו' (ע"ד "ונתתי כו' לעבוד את ה' – הרי זה משיח בודאי, ויתקן כל העולם כולו לעבוד את ה' ביחד שנאמר אז אהפוך גו'" (ע"ד "וידעו הגוים כי אני ה'").

(99) ספר קהלת יעקב (לבעהמ"ס מלא הרועים) מע' רבי. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1051 הערה 18.

(100) ראה מכתב ר"ח שבט תשי"ז*. ועוד. נדפס באגרות קודש ח"ד ע' שכג. וש"נ. המו"ל.

(101) ראה אגה"ק ס"ה (קט, א). תו"א פ' תרומה. ביאורו לאדראמ"צ כה, א"ב. ולהצ"ע ע' קלד. ועוד.

(102) ראה ספרי ופרש"י ברכה לג, יח. טור יו"ד ר"ס רמו, ובב"י שם. שו"ע ורמ"א שם ס"א.